

1. FEJEZET

*Surrey, Anglia
1815. augusztus*

Négy meg hat meg nyolc meg hét meg egy meg egy meg egy, az nyolc, maradt a kettő...

Elizabeth Hotchkiss immár negyedszer adta össze a számoszlopot, és ugyanaz jött ki neki, mint eddig már háromszor. Felsóhajtott.

Amikor felnézett, három komoly szempárral találkozott a pillantása: a három kistestvére állt mellette.

– Mi az, Lizzie? – kérdezte a kilencéves Jane.

Elizabeth erőltlenül elmosolyodott, miközben azt próbálta kiszámolni, hogyan tud elég pénzt félretenni a téli tüzelőre, hogy ki tudják fűteni a kis házukat.

– Hát... jaj... szóval attól tartok, nincs sok tartalékunk.

– Egészen biztos vagy benne? – kérdezte a homlokát ráncolva Susan, aki korban hozzá legközelebb álló, tizennégy éves volt. – Csak kell lenni valaminknek. Amikor a papa még élt...

Elizabeth úgy nézett a lányra, hogy az rögtön elhallgatott. Igen, amikor a papa még élt, sok mindenük volt, de csak kevés maradt utána a számlán. Sem jövedelem, sem birtok, semmi, csak az emlékek. És azok legalábbis, amelyekre Elizabeth emlékezett, nem voltak valami szívmengetők.

– Most másképp vannak a dolgok – mondta határozottan, mintegy lezárva a témát –, össze sem lehet hasonlítani.

– Ott van az a pénz, amelyet Lucas dugdos az ólomkatonás dobozban – szólt közbe mosolyogva Jane.

Lucas, az egyetlen fiú felkiáltott. – Mit kotorászol a holmim között? Hát ebben a házban már senkinek sem lehet magánélete? – fordult Elizabeth-hez egy nyolcéves fiú dühével az arcán.

– Ezek szerint nem – felelte Elizabeth szórakozottan, az előtte lévő számokat nézve. Miközben gondolkodott, hogyan lehetne jobban spórolni, mindenféle jeleket rajzolt a papírra.

– Ilyenek ezek a nővérek – morogta Lucas lesújtva. – Torkig vagyok velük.

Susan belenézett Elizabeth háztartási könyvébe.

– Nem lehetne valahogy átcsoportosítani a pénzt?

– Nemigen van mit átcsoportosítani. A házbér szerencsére ki van fizetve, különben nagy bajban lennénk.

– Valóban ennyire rossz a helyzet? – kérdezte suttogva Susan.

Elizabeth bólintott. – A hó végéig elég, aztán még lesz egy kicsi, amikor megkapom a béremet Lady Danburytól, de utána... Elhallgatott és elfordította a fejét, nem akarta, hogy Jane és Lucas meglássák a könnyeit. Már öt éve, vagyis tizennyolc éves kora óta ő gondoskodik a három testvéréről, ellátja őket ennalóval, otthont nyújt nekik, és ami a legfontosabb, biztonságot.

Jane megbökte Lucast, és amikor az nem reagált, megnyomta a válla és a kulcsfontja közti érzékeny részt.

– Mi van? – kiáltott fel a fiú. – Ez fáj!

– A „mi van” nem udvarias. Mondd azt, hogy tessék! – szólt rá Elizabeth.

– Miért? Az talán *udvarias* volt, hogy úgy megbökött? Az biztos, hogy *tőle* nem fogok bocsánatot kérni.

Jane felsóhajtott. – Ne felejtsd el, hogy még csak nyolcéves.

– Te meg csak kilenc – vágott vissza Lucas.

– De én mindig idősebb leszek, mint te.

– Igen, de én nemsokára nagyobb leszek, és akkor majd nézhetsz!

Elizabeth szomorkásan elmosolyodott, ahogy figyelte a gyerekek civódását. Már milliószor hallotta ugyanezt a vitát, de annak is nem egyszer a tanúja volt, hogy Jane sötétedés után lábujjhegyen bemegy Lucas szobájába, hogy pusztit adjon a homlokára.

Lehet, hogy nem szokványos család az övék, hiszen évek óta árvák négyen, de nem akármilyen fából faragták őket. Elizabeth-nek sikerült összetartania a családot, akkor is, miután az apjuk meghalt, és a lány mindent el akart követni, nehogy a pénzhiány elszakítsa őket egymástól.

Jane összefonta a karját a mellén. – Lucas, oda kéne adnod a pénzedet Lizzie-nek. Nem helyes dugdosni.

A kislány ünnepélyesen bólintott, leszegte kis szőke fejét, és kiment a szobából. Elizabeth Susanra és Jane-re nézett. Ők is szőkék voltak, és az anyjuk világoskék szemét örökölték, mint ahogyan Elizabeth is. Egy szőke gyereksereg, amelynek nincs pénze ennivalóra.

A lány megint sóhajtott, és komoly arccal odafordult a húgáihoz: – Férjhez kell mennem. Nincs más megoldás.

– Jaj, ne, Lizzie! – kiáltotta Jane, felpattant, odaszaladt a nővéréhez, és az ölébe ült. – Azt ne! Bármit, csak azt ne!

Elizabeth zavartan nézett Susanra, megkérdezte, mi baja van Jane-nek. Susan azonban csak a vállát vonogatta.

– Nem annyira rossz dolog az – mondta Elizabeth és megsimogatta Jane haját. – Ha férjhez megyek, biztos lesz saját kisbabám, és akkor te nagynéni leszel. Nem örülnél?

– De csak Nevins uraság kérte meg a kezed, ő pedig rémes! Egyszerűen rémes.

Elizabeth elmosolyodott. – Biztos találunk valakit, aki kevésbé... rémes.

– Én nem akarok vele élni – közölte Jane, és lázadása jeléül összefonta a két karját a mellén.

– Nem és nem. Inkább megyek árvaházba vagy abba a szörnyű dologházba.

Elizabeth megértette a kislányt. Nevins úr öreg volt és kövér, ráadásul zsupori is. És mindig úgy nézett Elizabeth-re, hogy a lányt kiverte a hideg veríték. Ami azt illeti, az sem tetszett neki, ahogy Susanra vagy Jane-re néz.

Nevins úrhoz nem mehet feleségül.

Ekkor Lucas lépett be a konyhába, kezében kis fémdobozzal, amelyet átnyújtott Elizabeth-nek. – Egy font negyvenet takarítottam meg – mondta. – Arra kellett, hogy... – nyelt egy nagyot. – Mindegy, vedd el. A családnak.

Elizabeth szó nélkül elvette a dobozt, és belenézett. Lucas egy font negyvene pennyben és félpennyben volt benne. – Lucas, szívceském, ez a te összegyűjtött pénzed. Évek kellettek hozzá, hogy ennyi legyen.

A kisiúnak remegett az ajka, de kihúzta magát, úgy állt ott, mint egy kis ólomkatona. – Most már én vagyok a férfi a háznál. Gondoskodnom kell rólatok.

Elizabeth ünnepélyesen bólintott, és átrakta a pénzt abba a dobozba, amelyet a háztartási pénzt tartotta. – Jól van. Ebből ennivalót veszünk. Jövő héten gyere velem vásárolni, és akkor választhatsz magadnak valamit.

– A konyhakertemben nemsokára leszedhető a zöldség – magyarázta Susan. – Elég lesz nekünk, sőt még el is adhatunk vagy cserélhetünk a faluban.

Jane fészkelődni kezdett Elizabeth ölében. – Ugye, nem fogsz több kerekrepát ültetni? Utálom.

– Mi valamennyien utáljuk a kerekrepát – vágta rá Susan –, de könnyen megterem.

– Megenni viszont nem könnyű – morgolódott Lucas.

Elizabeth felsóhajtott, és lehunyta a szemét. Hogyan jutottak idáig? Régi, tiszteletre méltó család volt az övék, a kis Lucasnak bárói rangja van, és mégis azt az utálatos kerekrepát kell természetienük a konyhakertben.

Kudarcot vallott. Azt hitte, fel tudja nevelni az öccsét és a húgait. Amikor az apjuk meghalt, a lány elszántan igyekezett összetartani a családot boldogságban és biztonságban, hogy együtt maradhassanak a testvérek.

Szembezállt a nagynénikkel, nagybácsikkal és unokatestvérekkel, akik mind felajánlották, hogy az egyiküket felnevelik. Ez általában a kis Lucas volt, mert ő a nemesi címével bízhatott benne, hogy majd szép hozományt szerez a nősilése révén. Elizabeth azonban nemet mondott, még akkor is, amikor már a barátok és a szomszédok is rá akarták beszélni.

Szeretné együtt tartani a családot. Olyan nagy óhaj ez?

De belebukott. Nem jutott pénz sem zenetanárra, sem házi-tanítóra, sem egy sor olyasmire, ami Elizabeth kicsi korában még természetes volt. Csak isten a tudója, hogyan lesz képes Etonba küldeni Lucast.

Márpedig oda kell mennie. A Hotchkiss család férfitagjai száz év óta mind Etonba jártak. Nem mindnek sikerült lediplomáznia, de mindegyik oda járt.

Neki férjhez kell mennie, és a férfinak gazdagnak kell lennie, ennyire egyszerű az egész.

– Ábrahám nemzé Izsákot, Izsák nemzé Jákóbot, Jákób nemzé Júdát...

Elizabeth halkán megköszöri a torkát, és reménykedve nézett fel. Vajon alszik már Lady Danbury? Előrehajolt, és behatóan nézte az öreg hölgy arcát. Ki tudja?

– ...és Júda nemzé Fárest és Zárát Támártól, Fáres nemzé Esromot...

Az idős hölgy szeme egy ideje már csukva volt, de az ember nem lehet eléggé óvatos.

– ...és Esrom nemzé Arámot, és...

Csak nem horkol? Elizabeth suttogóra fogta a hangját.

– ...és Arám nemzé Aminádábot, Aminádáb nemzé Naássont és...

A lány becsukta a bibliát, és hátrálva, lábujjhegyen elindult kifelé a szalonból. Általában szeretett Lady Danburynak felolvasni, az özvegy grófné melletti társalkodónői minőségében ez a kellemesebb feladatok közé tartozott. Ma azonban haza kellene mennie, mert Jane-t nagyon felzaklatta annak a lehetősége, hogy Nevins úr bekerülhet a kis családjukba. Elizabeth megnyugtatta, hogy nem menne hozzá akkor sem, ha ő volna az egyetlen férfi a Földön, de Jane nem bízott abban, hogy bárki más megkérné a nővére kezét, és...

KOPP!

Elizabeth összereszt. Lady Danburynél senki nem tudott nagyobbat koppantani a botjával a padlón.

– Nem alszom! – harsogta a grófné.

Elizabeth visszafordult, és erőtlenül elmosolyodott. – Sajnálom, elnézést.

A lady felkacagott. – Maga kicsit sem sajnálja. Jöjjön csak vissza ide!

Elizabeth halkan morgott valamit, és visszament Lady Danburyhez. Kedvelte a hölgyet, igazán kedvelte. Valójában vágyott arra a napra, amikor az életkorát ürügyül használhatja majd, hogy ő is olyan szókimondó legyen, mint a lady.

Csak most haza kell mennie...

– Maga azért trükkös – mondta Lady Danbury.

– Parancsol?

– Ez a sok „nemzé”. Szántsándékkal választotta, hogy elaltasson.

Elizabeth érezte, hogy elpirul a büntudattól, és megpróbált kérdéssel válaszolni. – Nem értem, hogyan gondolja?

– Előreugrott. Még csak Mózesnél és az özönvíznél kéne tartanunk, nem pedig ennél a sok „nemzé”-nél.

– Szerintem az özönvízben nem Mózes volt, Lady Danbury.

– Ostobaság. Persze hogy Mózes volt.

Elizabeth úgy döntött, hogy Noé biztosan megérti, hogy ő nem akar elhúzódó bibliai vitába keveredni a ladyvel, és nem szólt semmit.

– Amúgy teljesen mindegy, kit ért utol az özönvíz, a lényeg az, hogy maga előreszaladt, hogy engem álomba ringasson.

– Én... csak...

– Csak ismerje be, lányom! – szólt a lady, és elmosolyodott. – Igazából csodálom érte. A maga korában én is ezt tettem volna.

Elizabeth az égre emelte a szemét. Most akkor baj, vagy nem baj? Sóhajtva a kezébe vette a bibliát, és így szólt. – Melyik részt szeretné, hogy felolvassam?

– Egyiket sem. Iszonyúan unalmas. Nincs a könyvtárban valami izgalmasabb olvasmány?

– Biztos vagyok benne, hogy van. Ha gondolja, megnézem.

– Igen, nézze meg, de előbb adja nekem ide azt a naplót. Igen, ott van az íróasztalon.

Elizabeth odavitte a ladynek a bőrkötésű naplót. – Parancsoljon!

A grófné mérnöki pontossággal átlapozta a határidőnaplót, majd felnézett Elizabeth-re.

– Köszönöm, lányom. Ma érkezik az új jószágigazgatóm, és meg akarom jegyezni ezeket a számokat, hogy biztos legyen benne, nem forgat ki a vagyonomból egy hónap alatt.

– Lady Danbury – mondta a lány őszintén –, magát még az ördög sem merné kiforgatni a vagyonából.

Lady Danbury kopogott a botjával, ami tetszésnyilvánítás volt nála, és felnevetett. – Jól mondja, lányom. Olyan jó látni egy fiatal lányt, akinek helyén van az esze. Az én gyermekeim... inkább hagyjuk. Most nem mennék ebbe bele, csak annyit mondok, hogy a fiam feje egyszer beszorult a Windsor-kastély kerítésrácsai közé.

Elizabeth a szája elé kapta a kezét, hogy el ne nevesse magát.

– Nyugodtan kacagjon! – sóhajtott Lady Danbury. – Rájöttem, hogy csak úgy tudom leküzdeni anyai csalódásomat, hogy jól mulatok rajta.

– Hát – kezdte óvatosan Elizabeth –, ez nagyon bölcs dolog...

– Jó diplomata lehetne magából, Lizzie Hotchkiss – kacagott fel a lady. – És hol van az én kis csillagom?

Elizabeth-nek a szeme sem rebbent, a lady legendásan tudott témát váltani. – Mármint a macskája? – kérdezte nyomatékkal. – Egy órája a heverőn alszik – mondta, és a szoba túlsó végébe mutatott.

Malcolm felemelte szőrös fejét, megpróbált fókuszálni kancsal kék szemével, majd úgy döntött, nem éri meg a fáradságot, és visszafeküdt.

– Malcolm – búgta Lady Danbury –, gyere ide szépen a mamához!

Malcolm ügyet sem vetett rá.

– Kapsz valami finomságot.

A macska ásított, aztán rájött, hogy a lady az élelem első számú forrása, ezért leugrott.

– Lady Danbury – mondta rosszallón a lány –, ugye tudja, hogy ez a macska túl kövér.

– Ostobaság!

Elizabeth megcsóválta a fejét. Malcolm legalább hét kiló lehetett, bár ennek nagy része a bundája volt. A lány otthon egész este a macskaszőrt szedte le a ruhájáról.

Ami azért is figyelemre méltó, mert a rátarti állat öt év alatt egyszer sem engedte meg, hogy Elizabeth az ölébe vegye.

– Jó kis cica – szólt Lady Danbury, és kitérta a karját.

– Ostoba macska – morogta Elizabeth, miközben a világos drapp színű macska megállt, ránézett, majd folytatta az útját.

– Olyan drága vagy – gügyögte a lady, és megsimogatta a macska szőrös hasát. – Egy kis drágaság.

Az állat hanyatt fekvé elnyúlt a lady ölében, mancsait a feje fölé tartva.

– Ez nem is macska – mondta Elizabeth –, de szőnyegnek sem volna jó.

HOGYAN FOGJUNK MÁRKIT

Lady Danbury összevonta a szemöldökét. – Tudom, hogy ezt nem gondolja komolyan, Lizzie Hotchkiss.

- Márpedig komolyan gondolom.
- Lárifári! Maga imádja Malcolmot.
- Éppen úgy, mint Attilát, az isten ostorát.
- Malcolm viszont kedveli magát.

A macska felemelte a fejét, és Elizabeth megesküdtött volna, hogy kiöltötte a nyelvét.

Méltatlankodó sóhajjal állt fel. – Félek ettől a macskától. Megyek a könyvtárba.

- Aztán semmi „nemzé”!

Elizabeth akaratlanul is elnevette magát, és elindult a könyvtárszobába. Cipője kopogását elnyelte a szőnyeg, ahogy belépett. A lány felsóhajtott. Te jószágos ég, mennyi könyv! Hol kezdjem?

Kiválasztott néhány regényt, majd levette a polcról Shakespeare néhány vígjátékát. Hozzáfogott a kupachoz még egy vékony verseskötetet, majd, amikor vissza akart menni a szalomba, megakadt a szeme egy könyvön.

Nagyon kicsit kötet volt, olyan élénk színű piros bőrbbe kötve, amelyet Elizabeth még nem is látott. A legkülönösebb azonban az volt, hogy a könyv az oldalán feküdt egy polcon, felrúgva ezzel minden rendszabályt. Ezeken a polcokon egy porszem sem ült meg, az meg, hogy egy könyv ne álló helyzetben legyen, elképzelhetetlen volt.

A lány letette a kezében levő könyveket, és a kezébe fogta a kis pirosat. Meg kellett fordítania, hogy el tudja olvasni a címét:

HOGYAN FOGJUNK MÁRKIT

Elejtette a könyvet, és azt várta, hogy belécsap a villám a könyvtárban. Ez biztos valami tréfa, gondolta. Hiszen csak aznap délután döntötte el, hogy férjhez kell mennie, mégpedig jól.

- Susan? Lucas? Jane?

Megcsóválta a fejét, tudta, nevetséges gondolat. Bármilyen szemtelenek is néha a testvérei, nem lopóznának be Lady Danbury házába, hogy tréfából odacsempésszenek egy könyvet.

Ahogy azonban a kis kötetet forgatta a kezében, látta, hogy valódi. Szép kötése jó minőségű bőrből készült. Elizabeth körülnézett, hogy megbizonyosodjék, senki sem figyeli – bár abban nem volt biztos, miért van zavarban –, és lassan kinyitotta az első oldalon.

A szerző egy bizonyos Mrs. Seeton volt, a könyvet 1792-ben adták ki, abban az évben, amikor ő született. Furcsa véletlen, gondolta Elizabeth, ám ő nem babonás. És semmiképpen sincs szüksége egy könyvecskére, amely megmondja neki, hogyan élje az életét.

Rádásul mit is tudhat ez a Mrs. Seeton? Hiszen, ha ő tényleg hozzámert volna egy márkához, akkor bizonyára *Lady Seeton* lehetne.

Elizabeth határozott mozdulattal becsapta a könyvet, és visszarakta a polcra, még arra is ügyelt, hogy éppen úgy, ahogy találta. Nem akarta, bárki is azt higgye, hogy belenézett ebbe az ostobaságba.

Felvette a könyveket, és visszament a szalonba, ahol Lady Danbury a macskáját simogatta, és kinézett az ablakon, mintha várna valakit.

– Találtam néhány könyvet – szólta Elizabeth. – Nem hiszem, hogy ezekben sok „nemzé” volna, bár, talán a Shakespeare nem...

– Remélem, nem a tragédiákat hozta.

– Nem, úgy gondoltam, a mostani kedvéhez jobban illenek a vígjátékok.

– Jól van, leányom – dicsérte meg a lady. – Mit hozott még?

Elizabeth a kezében lévő könyvekre nézett. – Pár regényt és verseket.

– A tűzre a versekkel!

– Parancsol?

– Szóval, nem kell elégetni őket, a könyvek nyilván sokkal többet érnek, mint a tűzifa, de hallani sem akarok verseket. Biztos a néhai férjem vette, ő volt a nagy álmodozó.

– Értem – mondta a lány, de csak azért, mert úgy érezte, mondania kell valamit.

Lady Danbury megköszöri a torkát, és legyintett. – Menj haza ma korábban!

Elizabeth-nek tátva maradt a szája, ugyanis Lady Danbury soha nem engedte el előbb.

– Dolgom van azzal az átkozott jószágigazgatóval, és ahhoz magának egyáltalán nem kell itt lennie. Ráadásul megakad a szeme a csinos lányokon, így aztán nem rám figyelne.

– Lady Danbury, én nem hiszem, hogy...

– Ostobaság! Maga igazán vonzó teremtés. A férfiak imádják a szőkéket. Én csak tudom. Az én hajam színe is olyan volt, mint a magáé.

Elizabeth elmosolyodott. – Még mindig szőke.

– Ugyan már, ősz ez, nem szőke – mondta kacagva a lady. – Maga viszont nagyon aranyos. Nem itt kéne lennie velem, hanem kint az életben, ahol férjet talál magának.

– Én... ó... – Mit lehet erre mondani?

– Nemes lélekre vall, hogy a testvéreinek szenteli az életét, de magának is élnie kell.

Elizabeth csak nézte a munkaadóját, és úgy érezte, mindjárt elsírja magát. Öt éve szolgálja Lady Danburyt, és még soha ilyesmiről nem beszélgettek. – Akkor... mivel azt mondta, elmehetek, hát megyek.

Lady Danbury bólintott, ám különös módon mintha csalódott volna. Vajon azt gondolta, Elizabeth folytatja a témát? – Csak mielőtt elmegy, tegye vissza azt a versesköteget! – mondta. – Biztos vagyok benne, hogy nem fogok bele nézni, a személyzetben pedig nem bízom meg, hogy rendben tartják a könyveimet.

– Igen, visszateszem. – A lány lerakta a többi könyvet egy asztalkára, összeszedte a holmiját, és elköszönt. Ahogy ment kifelé, Malcolm leugrott a gazdája öléből, és utánaindult.

– Látja? – szólt diadalmasan a lady. – Mondtam, hogy imádja magát.

Elizabeth gyanakvással nézte a macskát. – Mit akarsz, Malcolm?

A macska megmozdította a farkát, és fújt rá.

– Jaj! – kiáltott a lány, és elejtette a verseskötetet. – Te dög! Csak azért jöttél utánam, hogy fújtass rám?

– Megdobta a macskámat egy könyvvel? – süvített a lady.

Elizabeth jobbnak látta, ha nem vesz tudomást a kérdésről, ehelyett megfenyegette az állatot, és felvette a könyvet. – Menj vissza a ladyhez, te rémség!

Malcolm égnek tartotta a farkát, és távozott.

Elizabeth hatalmasat sóhajtott, odament a verseskötetekhez, de nagyon ügyelt arra, hogy háttal álljon a kis piros könyvnek. Gondolni sem akart rá, látni sem akarta...

Az ördögbe, de hiszen az a könyv mintha sugárzott volna. A lány még életében nem volt ennyire a tudatában, hogy egy tárgy jelen van.

Helyrerakta a versesköteteket, és elindult kifelé, elege volt már magából. Nem lenne szabad, hogy az az ostoba könyv bármi módon befolyással legyen rá. Mert ha kerüli, mint a pestist, akkor gyakorlatilag olyan erőt tulajdonít neki, amit az nem érdemel meg, és...

– Az ég szerelmére! – fakadt ki végül.

– Mondott valamit? – kiáltott Lady Danbury a másik szobából.

– Nem, csak... megbotlottam a szőnyeg szélében. – A lány még egyszer elmormolta, hogy az ég szerelmére, és lábujjhegyen odament a lefelé fordított könyvhöz. Ő maga is meg volt lepve, hogy odanyúl érte, és megfordítja.

HOGYAN FOGJUNK MÁRKIT

Ott volt, nem változott. Ott bámul rá csúfondárosan, mintha azt mondaná, úgyseem meri elolvasni.

– Ez csak egy könyv – súgta maga elé. – Csak egy ostoba piros könyv.

És mégis...

Annyira kell a pénz! Lucast muszáj Etonba küldeni, és Jane is egy hétig sírt, amikor elfogytak az utolsó vízfestékei. Ráadásul mindketten úgy nőnek, mint a dudva. Jane-nek még csak jók Susan régi ruhái, de Lucasnak a rangjához illő öltözet kell.

A gazdagsághoz egyetlen út vezet, a házasság, és ebben a nyomorult kis könyvben talán benne van a megoldás. Elizabeth nem volt olyan bolond, hogy azt higgye, egy márkí majd felfigyel rá, de egy tanács azért jól jöhet, hogy sikerüljön kifognia egy kedves vidéki úriembert, akinek szép jövedelme van. Még egy polgáremberhez is hozzámennék, gondolta. Az apja biztosan forogna a sírjában arra a gondolatra, hogy kereskedőhöz vagy iparoshoz megy feleségül, de egy lánynak gyakorlatiasnak kell lennie. Elizabeth úgy vélte, biztos sok gazdag kereskedő van, aki szívesen elvonná egy elszegényedett báró lányát.

Ráadásul az apja a hibás, amiért ebbe a helyzetbe került, mert ha ő nem...

Elizabeth megrázta a fejét. Nem most van itt az ideje, hogy a múlton rágódjon. Most a jelen dilemmájára kell összpontosítania.

Valójában nem tudott sokat a férfiakról. Nem tudta, mit kell nekik mondania, és azt sem, mit kell csinálnia ahhoz, hogy beleszeressenek.

Csak nézte a könyvet.

Körbepillantott. Nem jön valaki?

Vett egy mély lélegzetet, és a könyvet egy szemvillanás alatt a táskájába rejtette.

Aztán kiszaladt a házból.

James Sidwell, Riverdale márki szeretett feltűnés nélkül járni-kelni. Semmit sem élvezett jobban, mint ismeretlenül elvegyülni a tömegben. Nyilván ezért tetszett neki annyira, amikor éveken át a hadügyminisztériumban dolgozott, mégpedig kiválóan.

Ugyanaz az arc és alak, amely a londoni báltermekben felhívta magára a figyelmet, döbbenetesen jól el tudott tűnni a tömegben. A magabiztos pillantás és a szálfegyenes tartás helyett felhúzta a vállát, előregörnyedt, és már senki sem sejtette volna, hogy nemesi vér csörgedez az ereiben.

Persze segített a barna haj és barna szempár is, mert jó, ha az embernek nem feltűnő színei vannak. James úgy vélte, nem sok vörös hajú kémelhárító létezik.

Egy évvel korábban azonban fény derült a személyazonosságára, amikor Napóleon egyik kémje elárulta a franciáknak. A hadügy attól fogva nem adott neki fontos megbízatást, legfeljebb piti csempészeket kellett lefűlelnie.

Sóhajtvá bár, de elfogadta ezt az unalmas sorsot. Tudta, különben is ideje magára, a birtokaira és a rangjára figyelnie. Egyszer meg is kell nősülnie, mert bármennyire nem tetszett neki a gondolat, a márki rangnak örökös kell. Így aztán belevetette magát a londoni társasági életbe, mert ilyen fiatal és jóképű márkira mindenki felfigyel.

James hol utálkozott, hol unatkozott, és csak néha szórakozott az egészen. Utálkozott, mert a fiatal lányok és a mamájuk nem nézték egyébnek, mint jó fogásnak. Unatkozott, mert a politikai intrikákkal teli tíz éve után a szalagok színe és a ruhaderék szabásvonala nem nyűgözte le. Ha nincs kiváló humorérzéke, már biztosan megbolondult volna.

Ezért aztán kis híján nagyot ugrott örömeiben, amikor egy különleges futár megjelent a nagynénje levelével. Most, ahogy a Surrey megyei ház felé közeledett, elővette a zsebéből a levelet, és újra elolvasta.

Riverdale!

Sürgősen szükségem van a segítségedre. Kérlek, minél hamarabb gyere a Danbury-házba. Mindenkinék azt mondom majd, hogy te vagy az új jószágigazgatóm, és a neved James Siddons.

Agatha, Lady Danbury

Jamesnek fogalma sem volt róla, mi ez az egész, de tudta, éppen erre van szüksége az unalom ellen, és azt is, hogy így minden büntudat nélkül hagyhatja ott Londont. Bérkocsin utazott, hiszen egy jószágigazgató nem engedhette volna meg magának, hogy olyan pompás lovakat tartson, mint ő. A város központjától a Danbury-házig az utolsó mérföldeket gyalog tette meg. Egyetlen táska volt nála, abba csomagolta minden szükséges holmiját.

A világ számára ő mostantól James Siddons, aki úriember, de nem veti fel a pénzt. A ruháit a szekrénye hátsó soraiból vette elő, finom holmik voltak, de a kabátok könyöknél kicsit kopottasak, és minden darab már két éve kiment a divatból. Az előző héten divatosan vágatott hajába itt-ott belenyiszált a konyhai ollóval, és mire végzett, Riverdale márki eltűnt, aminek James ugyancsak örült.

Persze a nagynéni tervének volt egy szépséghibája, de ez persze várható, ha az ember hagyja, hogy amatőrök tervezzenek. Igaz, hogy James közel egy évtizede nem járt a Danbury-házban, hiszen a hadügynél végzett munkája mellett nem maradt ideje meglátogatni a családját, és ő különben sem akarta volna veszélybe sodorni a nagynénjét. Ám azt gondolta, biztos van valaki a személyzetből, egy vén komornyik talán, aki esetleg felismerheti. Hiszen a gyerekkora nagy részét itt töltötte.

Ugyanakkor az emberek általában azt látják, amit látni akarnak, és ha James úgy viselkedik, mint egy jószágigazgató, akkor mások is annak látják majd.

Már majdnem ott volt a bejárati lépcsőnél, amikor kivágódott az ajtó, és kirobogott rajta egy szőke nő. A szemét a földre

szegezte, de úgy száguldott, akár egy kanca. Jamesnek még megszólalni sem volt ideje, a lány egyenesen nekifutott.

A lány felsikkantott a meglepetéstől, és sután a földre huppant. A hajából kiesett egy csat vagy szalag, és egy sűrű mézszőke hajtincs kiszabadulva a kontya alól, a vállára hullott.

– Elnézést – mondta James, és nyújtotta a kezét, hogy felsegítse.

– Ó, nem, nem – mondta a lány, és elsimította a ruháját –, az én hibám volt. Nem néztem a lábam elé.

Nem fogta meg a férfi feléje nyújtott kezét, ami miatt James fura módon csalódottnak érezte magát. Egyikük sem viselt kesztyűt, és James valami különös késztetést érzett, hogy megfogja a lány kezét.

Ezt azonban nem mondhatta ki, így lehajolt, hogy segítsen a lánynak összeszedni az elejtett holmiját. A táskája kinyílt, amikor a gazdája elesett, a tartalma szanaszét szóródott. James odaadta Elizabeth-nek a kesztyűjét, mire a lány elpirult.

– Annyira meleg van – szólt magyarázkodva.

– Miattam ne vegye fel! – mondta mosolyogva a férfi. – Mint látja, a szép idő miatt én sem viselek kesztyűt.

A lány a férfi kezét nézte, majd megcsóválta a fejét, és így szólt: – Ez aztán a fura beszélgetés.

Letérdelt, hogy összeszedje a többi holmiját is, James pedig követte. A férfi felvett egy kendőt, majd a könyvért nyúlt, amikor a lány különös, elfojtott kiáltást hallatott, és kikapta a könyvet a férfi kezéből.

James akkor már nagyon is tudni akarta, mi lehet abban a könyvben.

Elizabeth vagy hatszor megköszörülte a torkát, mire megszólalt: – Nagyon kedves, hogy segít.

– Ó, semmiség – dűnnyögte a férfi, és látszott, mindenáron meg akarja nézni a könyvet, a lány azonban már visszarakta a táskájába.

Elizabeth zavartan rámosolygott Jamesre, és belenyúlt a táskába, hogy megbizonyosodjék, ott van a könyv, biztonságban.

Arra nincsenek szavak, mi volna, ha rajtakapnák, hogy ilyesmit olvas. Az világos, hogy minden hajadon lány férjet keres, de csak a legnyomorultabbakat lehet azon kapni, hogy kézikönyvből kell tanulniuk a módját.

A férfi nem szólt semmit, csak alaposan megnézte a lányt, aki ettől csak még nagyobb zavarba jött. Végül kibökte: – Maga az új jószágigazgató?

– Igen, én.

– Értem – mondta a lány, és újra köhintett egyet. – Akkor, gondolom, én is bemutatkozom, hiszen biztos találkozunk még. Miss Hotchkiss vagyok, Lady Danbury társalkodónője.

– Én meg Siddons, Londonból.

– Örülök, hogy találkoztunk, Siddons úr – szólt a lány kedvesen, és a mosolya nagyon tetszett Jamesnek. – Sajnálom ezt a kis balesetet, ám most már mennem kell.

Elizabeth kívárta, amíg a másik bólint, majd elsietett, és úgy szorította a táskáját, mintha az élete függne tőle.

James csak nézte, és maga is meglepődött azon, hogy képtelen levenni a szemét a lány távolodó alakjáról.

2. FEJEZET

– James! – kiáltott fel boldogan Agatha Danbury, akitől meglehetősen szokatlan volt ez a hang. James volt a kedvenc unokaöccse, sőt az igazat megvallva jobban szerette, mint bármelyik saját gyermekét. Ő ugyanis legalább annyira értelmes volt, hogy nem dugta a fejét a kerítés vasrácsai közé. – Jaj, de örülök, hogy látlak!

James kötelességtudón lehajolt, és csókra nyújtotta az arcát. – Igazán örülsz? Hiszen mintha meglepődöttél volna. Pedig tudod, hogy hamarabb jövök a te hívásodra, mint a régenshercegére.

– Ó, ne mondj már ilyeneket!

– Agatha, ugye, ez nem valami tréfa? – kérdezte James, és összehúzta a szemét.

– Hogy feltételezhetsz rólam ilyesmit? – húzta ki magát méltatlankodva a lady.

– Jaj, nagyon könnyen – felelte James –, hiszen mindent tőled tanultam.

– Na, jó, hát valakinek a szárnya alá kellett vennie téged – felelte az idős hölgy. – Szegény gyerek! Ha én nem...

– Agatha – szólt rá James élesen, mert nem akart a gyerekoráról beszélgetni. Mindent a nagynénjének köszönhetett, de most mégsem látta alkalmasnak az időt, hogy ebbe belemenjenek.

– Történetesen nem viccelek – közölte Lady Danbury. – Valaki zsarol.

James közelebb hajolt. Zsarolják? Agatha talpraesett, szóki-mondó öregasszony, de végtelenül rendes, és James nem tudta elképzelni, hogy bármi olyasmit tett volna, amiért zsarolni lehet.

– El tudod képzelni – kérdezte a lady –, hogy valaki engem zsarol? Hol a macskám?

– Hol a macskád? – visszhangozta James.

– Malcolm!

James csak pislogott, ahogy a hatalmas, elhízott állat betotyogott a szobába, odament a férfihoz, megszaglászta, majd felugrott az ölébe.

– Hát nem a legbarátságosabb cica a világon? – kérdezte Agatha.

– Utálok a macskákat.

– Malcolmot imádni fogod.

James úgy döntött, könnyebb kibírni a macskát, mint vitatkozni a nagynénjével. – Van valami fogalmad arról, ki zsarolhat?

– Sejtelmem sincs.

– Hát azt megkérdezhetem, hogy *mivel* zsarolnak?

– Annyira kínos – felelte a lady, és világoskék szeme megtelt könnyel.

James ekkor kezdett aggódni. Agatha néni ugyanis sohasem sírt. James életében volt pár állandó dolog, és az egyik mindenképpen Agatha volt. Éles eszű és nyelvű, de kiváló a humorérzéke, imádja őt, és soha nem sír.

Elindult a lady felé, de megállt. A néni nem akarná, hogy vigasztalja, mert a gyengeség jelének vélné. Ráadásul a macska sem akart leugrani James öléből.

– Megvan a levél? – kérdezte kedvesen. – Gondolom, levelet kaptál.

JULIA
GUINN

Agatha néni bólintott, és a mellette levő asztalon fekvő könyvből kivett egy papírlapot. Egyetlen szó nélkül nyújtotta át a férfinak.

James óvatosan a szőnyegre lökte a macskát, és felállt. Pár lépést tett a nagynénje felé, átvette a levelet, aztán olvasni kezdett.

Lady D!

Tudok a titkairól. És tudok a lánya titkairól is. A hallgatásomnak ára van.

James felnézett: – Ez minden?

Agatha megcsóválta a fejét, és átnyújtott Jamesnek egy másik lapot is. – Ezt is kaptam.

James elvette.

Lady D!

Ötszáz fontot kérek a hallgatásoméért. Hagyja egy zsákban a Bag of Nails mögött péntek éjjélkor. Ne szóljon senkinek! Ne kelljen csalódnom magában!

– Mi az a Bag of Nails? – kérdezte James a homlokát ráncolva.

– A helyi kocsmá.

– És elvitted a pénzt?

A lady szégyenlősen bólintott. – De csak azért, mert tudtam, pénteknél korábban nem érsz ide.

James azon gondolkodott, hogyan tudná legjobban szavakba önteni, amit mondani akar. – Azt hiszem – szólott végül halkán –, hogy jobb, ha elmondod nekem, mi az a titok.

Agatha megrázta a fejét. – Túl kínos. Nem vagyok rá képes.

– Agatha, hiszen te tudod, mennyire diszkrét vagyok. És azt is tudod, hogy úgy szeretlek, mint az anyámat. Bármit mondasz, nem kerül ki a négy fal közül. – Amikor azonban a lady nem szólt semmit, James megkérdezte: – Melyik lányodról van szó?

– Melissáról – suttogta Agatha. – De ő nem tudja.

James lehunyta a szemét, és nagyot sóhajtott. Tudta, mi jön, és meg akarta kímélni a nagynénjét attól, hogy neki kelljen kimondani. – Törvénytelen gyerek, ugye?

Agatha bólintott. – Volt egy viszonyom. Csak egy hónapig tartott. Ó, annyira fiatal és ostoba voltam még akkor!

Jamesnek össze kellett magát szednie, hogy ne látsszék az arcán a megdöbbenés. Agatha néni mindig maga volt a megtestesült erény, nehéz volt elhinni a házasságon kívüli viszonyát. De ő is volt fiatal, és talán kicsit bolondos is. Azok után, amiket érte tett, James úgy érezte, nincs joga ítélkezni. Agatha volt a megmentője, és James habozás nélkül az életét adta volna érte.

A lady szomorúan elmosolyodott. – Nem is tudtam, mit csinálok.

James gondosan mérlegelte a szavait, mielőtt megkérdezte: – Attól tartasz, hogy a zsaroló felfedi a titkot mások előtt, és megszegyeníti Melissát?

– Teszek másokra meg a társasági életre – vágta rá Agatha. – A többségük maga is fattyú, a nem elsőszülöttek kétharmada. Én csak Melissát félttem. Boldog házasságban él egy gróffal, így a botrány nem érintené, de annyira szerették egymást Lord Danburyvel. A férjem mindig mondta, hogy ő a kedvence. Melissának megszakadna a szíve, ha megtudná, hogy nem ő volt az apja.

James nem emlékezett rá, hogy Lord Danbury közelebb állt volna Melissához, mint bármelyik másik gyerekéhez. Sőt valójában az sem rémlett neki, hogy a lord bármelyik gyerekéhez közel állt volna. Kedves ember volt, de nem túl gyakorlatias, olyanféle, akinek az az elve, hogy a gyerekeknek a gyerekszobában a helyük, és elég naponta egyszer látni őket. Mégis, hogyan vitathatná, ha Agatha úgy érzi, hogy Melissa volt Lord Danbury kedvence?

– Mit csináljunk, James? – kérdezte Agatha. – Te vagy az egyetlen, akiben megbízom, és tudom, hogy átsegítesz ezen a kellemetlenségen. És a te háttérrel...

– Kaptál ezen kívül még levelet? – szakította félbe James. A nagynénje tudta, hogy valaha a hadügynél dolgozott, és ez nem volt baj, mert már nem volt aktív, de a néni mindig kíváncsiskodott, kérdezgette a kalandjairól. És vannak dolgok, amelyeket nem akart megosztani a nagynénjével. Arról nem is beszélve, hogy őrá is a bitófa várna, ha kiszivárogtatná a kényes információkat.

Agatha megrázta a fejét. – Nem, semmi más nem jött.

– Végzek némi előzetes vizsgálódást, de attól tartok, nem tudunk meg semmit, amíg nem kapsz újabb levelet.

– Gondolod, hogy lesz még?

James komor képpel bölintott. – A zsarolók nem tudják abbahagyni, és ez okozza a vesztüket. Én közben eljátszom, hogy az új jószágigazgató vagyok, csak azt nem tudom, nem fog-e valaki felismerni.

– Azt hittem, éppen az az erősséged, hogy nem ismernek fel.

– Valóban – felelte James –, de én itt nőttem fel, nem Franciaországban, Spanyolországban, sem a déli partvidéken.

Agatha a távolba révedt, és James tudta, az ő gyerekkorára gondol, amikor az apjával csendesen, fojtott dühvel veszekedtek, hogy Jamesnek jobb sora lesz a Danbury-házban. – Senki sem ismer fel – nyugtatta meg végül.

– Cribbins?

– Tavalý elhunyt.

– Nyugodjék békében. – James kedvelte az öreg komornyikot.

– Az új is rendes, gondolom, bár volt olyan pimasz, és nemrég megkért, hogy szólítsam Wilsonnak.

James nem tudta, miért szól bele, de megkérdezte: – De ez a neve, nem?

– Gondolom. De hogyan jegyezzem meg?

– Hát most mondtad.

Agatha kicsit elfordította a fejét, úgy nézett az unokaöccsére. – Ő a komornyikom, és én Cribbinsnek hívom. Az én koromban már nem veszélytelen a sok változás.

– Agatha – mondta James sokkal türelmesebben, mint amennyi türelmet érzett magában –, visszatérhetnénk a témához?

– Ahhoz, hogy felismernek?

– Igen.

– A régiek közül mindenki meghalt már. Közel tíz éve nem látogattál meg.

James nem vett tudomást a vádló hangról. – Tudod jól, hogy Londonban gyakran találkoztunk.

– Az nem számít.

James nem volt hajlandó megkérdezni, miért nem, pedig tudta, Agatha nagyon szeretné megmagyarázni. – Van valami, amit tudnom kellene, mielőtt a jószágigazgató bőrébe bújok?

A lady nemet intett a fejével. – Mit kéne tudnod? Rendesen felneveltelek, a kisujjadbán van a gazdálkodás.

Ez igaz volt, bár, amióta megörökölte a címet, James is átadta a birtok ügyeit az intézőnek. Könnyebb volt így, hiszen nem töltött sok időt a Riverdale-kastélyban.

– Hát jó – mondta, és felállt. – Ha az első Cribbins már nincs közöttünk, isten nyugtassa türelmes lelkét...

– Ez mit jelentsen?

James gunyorosan nézett a nagynénjére. – Bárkit szentté lehetne avatni, aki negyven évig volt nálad komornyik.

– Szentelen fráter – morogta a néni.

– Agatha!

– Az én koromban már minek tegyen az ember lakatot a szájára?

James megcsóválta a fejét. – Azt akartam mondani, hogy mivel Cribbins már nem él, megfelel álcázásnak az is, ha a jószágigazgatód vagyok. Ráadásul szívesen vagyok szabad levegőn, amíg ilyen jó az idő.

- Csak nem fullasztott London?
- Nagyon is.
- A levegő vagy az emberek miatt?
- Mindkettő – szólt a férfi mosolyogva. – No, akkor mondd meg, hová rakhatom a holmimat. És Agatha néni – szólt, és lehajolva egy csókot nyomott a lady arcára –, nagyon örülök, hogy látlak.
- Én is szeretlek, James – felelte Agatha mosolyogva.

Elizabeth teljesen kifulladásra és sárosan ért haza. Annyira el akart jönni a Danbury-házból, hogy az első negyed mérföldet futva tette meg. Sajnos Surrey-ben csapadékos volt a nyár, a lány pedig meglehetősen szétszórta. És hát az a kiálló gyökér... azt valóban nem lehetett kikerülni. Így aztán máris piszkos lett a ruhája.

Nem mintha a legjobb ruhája túlságosan jó állapotban lett volna. Nem volt elég pénze új holmira, csak akkor vettek valamit, ha a viselője már teljesen kinőtte. Elizabeth-ben azonban volt büszkeség, és ha nem is a legújabb divat szerint öltözött a család, arra mindig ügyelt a lány, hogy csinosan, tisztán járjanak.

Most pedig sáros lett a bársonyruhája, ráadásul könyvet is lopott Lady Danburytól. És nem is akármilyen könyvet. A legostobább, legnagyobb számárságot a könyvkiadás történetében. És mindezt azért, mert árverésre kell magát bocsátania.

Nyelt egy nagyot, mert könnyek gyűltek a szemébe. És mi van, ha nem lesznek kérők? Akkor mi lesz veled?

Leverte a lábáról a sarat, majd belépett a kis házba. Megpróbált beosonni, és észrevétlenül felmenni a szobájába, de Susan túl gyors volt.

- Te jóságos ég! Mi történt?
- Megbotlottam – nyögte ki Elizabeth, és közben a lépcsőt nézte.
- Már megint?

A lány megpördült, és gyilkos pillantást vetett a húga felé. – Hogy érted azt, hogy megint?

Susan köhintett egyet. – Semmi, semmi.

Elizabeth elindult volna felfelé, de kezét nekiütötte egy asztalkának. – Auuuu!

– Ó! – jajveszékelt együtt érzően Susan. – Ez biztos nagyon fáj.

Elizabeth csak nézte gyanakodva.

– Jaj, ne haragudj! – vágta rá Susan gyorsan, rájött, hogy a nővérének nincs jó kedve.

– Felmegyek a szobámba – közölte a lány, minden szót úgy hangsúlyozott, mintha azzal is közelebb kerülne a szobájához. – Lefekszem, és alszom egyet. Ha valaki zavar, magára vessen.

Susan bólintott. – Jane és Lucas a kertben játszik. Majd vigyázok, hogy csendben legyenek, ha bejöttek.

– Jó, én... auuuu!

– Most mi van?

Elizabeth lehajolt, és felvette a földről Lucas egyik ólomkatonáját. – Vajon miért van ez itt, ahol bárki ráléphet?

– Fogalmam sincs róla – mondta Susan, és megpróbált mosolyogni.

Elizabeth csak sóhajtott. – Ez nem az én napom.

– Szerintem sem.

Most Elizabeth-en volt a sor, hogy mosolyt erőltessen az arcára, de csak a száját húzta el. Képtelen volt mosolyogni.

– Vigyek neked egy csésze teát? – kérdezte kedvesen.

Elizabeth bólintott. – Köszönöm, az jólesne.

– Szívesen. Csak... Mi az a táskádban?

– Micsoda?

– Az a könyv.

Elizabeth elfojtott egy káromkodást, és egy kendő alá rejtette a könyvet. – Semmi.

– Csak nem vettél kölcsön könyvet Lady Danburytól?

– Úgy is lehet mondani.

– De jó! Az összes könyvünket kiolvastam már. Nem mint-
ha sok volna.

Elizabeth csak bólintott, és megpróbált a húga mellett el-
osonni.

– Tudom, hogy megszakadt a szíved, amikor el kellett ad-
nunk a könyveket – mondta Susan –, de kijöttek belőle Lucas
latinórái.

– Most már tényleg mennem kell...

– Megnézhetem azt a könyvet? Lehet, hogy elolvasnám.

– Nem – vágta oda Elizabeth, sokkal hangosabban, mint
akarta.

Susan hátrahőkölt. – Bocsánatot kérek.

– Holnap vissza kell vinnem. Nem lenne időd elolvasni.

– De legalább megnézhetem?

– Nem!

Susan odaugrott a nővéréhez. – Meg akarom nézni!

– Azt mondtam, hogy nem! – Elizabeth elugrott jobbra,
alig sikerült elkerülnie, hogy a húga megragadja a karját, majd
a lépcső felé iramodott. Amikor az első lépcsőfokra ért, érezte,
hogy Susan megfogja a szoknyáját.

– Megvagy!

– Engedj el!

– Csak ha megmutatod a könyvet.

– Susan, mint a gyámod utasítalak, hogy...

– Te a testvérem vagy, és tudni akarom, mit rejtegetsz.

Elizabeth látta, hogy észérvekkkel nem megy semmire, ezért
kitépte a ruháját Susan markából, ám a heves mozdulattól
megbotlott, elesett, a táskája tartalma pedig kiborult a földre.

– Aha! – kiáltotta Susan diadalmasan, és felvette a könyvet.

Elizabeth felmordult.

– *Hogyan fogjunk márkit* – Susan értetlen pillantásába némi
derültség vegyült.

– Csak egy ostoba könyv – mondta Elizabeth elpirul-
va. – Azt gondoltam... szóval azt gondoltam, hogy...

– Egy *márkit*? – kérdezte Susan kétkedve. – Elég magasra tetted a mércét, nem?

– Nem fogok hozzámenni egy márkihoz. A könyvben azonban lehetnek hasznos tanácsok. Valakihez hozzá kell mennem, és senki sem kéri meg a kezem.

– Kivéve Nevins uraságot – motyogta Susan, és belelapozott a könyvbe.

Elizabeth elnyomta a dühét. Libabőrös lett a pusztá gondolatától is, hogy Nevins megérinti, megcsókolja... De ha ő kell hozzá, hogy Elizabeth megmentse a családját...

Lehunyta a szemét. Valaminek csak kell lennie abban a könyvben, amiből megtanulja, hogyan keressen férjet magának.

– Ez igazán nagyon érdekes – szólta Susan, és leült a nővére mellé a szőnyegre. – Figyeld csak ezt: *Első szabály*...

– *Szabály*? – visszhangozta Elizabeth. – Ebben szabályok vannak?

– Úgy néz ki, de szerintem ez a férjfogás sokkal bonyolultabb, mint gondoltam.

– Na, akkor mondd, mi az a szabály!

Susan belenézett a könyvbe. – Legyen egyedi, de ne túlságosan egyedi!

– Ez meg mit jelent? – csattant fel Elizabeth. – Ez a világon a legnevetesegebb dolog. Holnap visszaviszem a könyvet. Egyáltalán, ki ez a Mrs. Seeton? Nyilván nem egy márki felesége, így aztán nem is tudom, miért kellene hallgatnom rá.

– Ne, ne – szólta közbe Susan. – Ez csak a szabály címe. A továbbiakban megmagyarázza.

– Nem vagyok benne biztos, hogy meg akarom hallgatni – morogta Elizabeth.

– Valójában egész érdekes.

– Add ide! – rivallt rá Elizabeth, és kikapta a könyvet a húga kezéből, majd olvasni kezdett.

JULIA
GUINN

„Alapvető fontosságú, hogy a nő minden tekintetben egyedi legyen. Ön a varázslat kulcsa, úgy kell elkápráztatnia az urat, hogy ne lásson semmi mást, csak saját magát.”

Elizabeth felmordult. – Ön a varázslat kulcsa? És a másik ne lásson semmi mást? Hol tanult ez a nő írni? Egy illatszertárban?

– Azt hiszem, elég romantikus, hogy nem lát semmi mást rajtad kívül – mondta egy vállrándítással Susan.

Elizabeth mintha meg sem hallotta volna. – Hol az a rész az egyediségről? Aha, itt van.

„Egyediségét csak a másik számára kell megmutatnia. Be kell bizonyítania, hogy a férfi jól jár önnel mint feleséggel. A birodalomban egyetlen úr sem kívánja a kínos helyzetek és botrányok nyúgeit.”

– Megtaláltad a kínos részt? – tudakolta Susan.
Elizabeth ügyet sem vetett rá, olvasott tovább.

„Más szóval, ki kell tűnnie a tömegeből, de csak az ő számára, mert ő az egyetlen, aki számít.”

– Itt van egy kis baj – mondta Elizabeth, és felnézett a könyvből.

– Mi a baj?

A lány az ujjával a homlokát bökdöste, ez volt a szokása, ha erősen gondolkodott valamin. – Ez az egész azt feltételezi, hogy egyetlen férfit szemeltem ki.

– Értem, de Mrs. Seetonnak igaza van, kettőhöz nem mehetsz hozzá.

Elizabeth elhúzta a száját. – Persze hogy nem. De szerintem, ha biztosra akarok menni, hogy valaki megkéri a kezemet, akkor több férfit iránt is érdeklődnöm kell. Anya is mindig mondta, hogy több vasat kell a tűzben tartani.

– Hmm – szólta Susan elgondolkodva. – Majd este utánanézek ennek.

– Tessék?

Susan azonban már felpattant, és ment fel a lépcsőn. – Ma éjjel elolvasom a könyvet – szólta vissza a lépcsőfordulóról –, és reggel elmesélem.

– Susan! – kiáltott rá Elizabeth a legszigorúbb hangján. – Most azonnal add vissza!

– Ne félj! Reggelre kidolgozom a stratégiánkat – vágta oda, és Elizabeth már csak a kulcs fordulását hallotta a zárban, amikor Susan elbarikádozta magát a Jane-nel közös szobájukban.

– A reggelinél? – morogta Elizabeth. Akkor a vacsorát is kihagyja?

Így is volt. Susant senki sem látta. Aznap este csak hárman ültek az asztalnál, és szegény kis Jane a szobájába sem tudott bejutni, így Elizabeth-tel kellett aludnia.

A lány nem volt elragadtatva. Jane aranyos kislány, de lehúzta róla a takarót.

Amikor másnap reggel Elizabeth lement reggelizni, Susan már az asztalnál ült a kis piros könyvvel a kezében. A lány szomorúan állapította meg, hogy a konyhában még senki sem nyúlt semmihez.

– Nem tudtál volna reggelit készíteni? – kérdezte morcosan, miközben tojást keresett.

– Dolgom volt. Nagyon sok dolgom.

Elizabeth nem válaszolt. Csak három tojás maradt. Ő majd nem eszik, és reméli, hogy Lady Danbury aznap bőségesen ebédel. A háromlábra egy vasserpenyőt rakott, és feltörte a három tojást.

Susan elértvén a célzást, kenyeret szelt a pirítóshoz. – Van a szabályok közt néhány egészen könnyű – mondta. – Azt hiszem, még te is tudnád követni.

– Lenyűgöz a belém helyezett bizalmad – hangzott a fanyar válasz.

– Valójában máris el kéne kezdened gyakorolni. Nem ad Lady Danbury estélyt nyáron? Biztosan lesznek ott férjjelöltek.

– Csakhogy én nem leszek ott.

– A lady nem hív meg? – csattant fel méltatlankodva Susan. – Még ilyen! Lehet, hogy a társalkodónője vagy, de egy báró lánya is egyben, és...

– Persze hogy meghív – mondta Elizabeth komoran. – De én nemet mondok.

– Miért?

A lány nem válaszolt egy ideig, csak nézte, ahogy a tojásfehérje opálosodik. – Susan, nézz végig rajtam!

– Mi van?

Elizabeth marokra fogta a faközöld ruhája alját, és megrázta. – Hogyan mehetnék egy úri estélyre ilyen öltözetben? Lehet, hogy kilátástalan a helyzetem, de a büszkeségem megmaradt.

– No, majd meglátjuk, ha időszerű lesz – mondta határozottan Susan. – Különben sem számít, ha a jövődöbelid senki mást nem lát rajtad kívül.

– Ha még egyszer meghallom ezt a mondatot...

– Addig is – vágott közbe Susan – gyakorolni kell a készségeidet.

Elizabeth összeszedte minden akaraterejét, hogy neki ne essen a tükörtojásnak.

– Nem azt mondtad, hogy új intéző van Danburyéknél?

– Nem mondtam ilyesmit.

– Akkor biztosan Fanny Brinkley volt, aki a szobalánytól hallotta, aki meg a...

– Térj a lényegre, Susan!

– Miért nem rajta gyakorolsz? Már ha nem nagyon taszító.

– Nem taszító – motyogta Elizabeth, és elöntötte az arcát a pír, és le kellett hajolnia, hogy Susan meg ne lássa. Lady Danbury új jószágigazgatója minden, csak nem taszító. Igazából a legcsinosabb férfi, akit valaha látott, és a mosolyától fura érzés fogta el.

Kár, hogy nincs zsákszámra pénze.

– Akkor jó! – kiáltott fel Susan, és izalmában tapsolt egyet. – Nincs más dolgod, mint elérni, hogy beléd szeressen.

Elizabeth megfordította a tojásokat. – És akkor mi van, Susan? Ő egy jószágigazgató. Nem lesz annyi pénze, hogy abból Lucas Etonba mehessen.

– Te buta, hát nem kell hozzámened. Csak gyakorolnod rajta.

– Ez elég lelketlen dolognak tűnik – vonta össze a szemöldökét Elizabeth.

– De nincs senki más, akin kipróbálhatnád a tudományodat. Figyelj jól! Kiválogattam néhány előírást kezdetnek.

– Előírást? Azt hittem, ezek szabályok.

– Előírás vagy szabály, nem mindegy? Na, szóval...

– Jane! Lucas! – kiáltotta Elizabeth. – Kész a reggeli!

– Azt hiszem, a kettes, hármas és ötös szabállyal kell kezdenünk.

– És mi van a négyessel?

Susan elpirult. – Hát az... a divatos öltözködésről szól.

Elizabeth majdnem hozzávágott a hűgához egy sült tojást.

– Igazából – szólt a homlokát ráncolva Susan – azt hiszem, a nyolccsal kéne kezdened.

Elizabeth tudta, nem szabad megszólalnia, de a kisördög csak nem hagyta nyugton. – És az mi?

– „A könnyedség legyen a fő vonzereje.”

– Méghogy vonzerő.... . Mi az... Au!

– Azt hiszem, azt jelenti, hogy ne hadonássz úgy, hogy nekiüsd a kezed az asztalnak.

Ha pillantással öltni lehetne, Susan már nem élt volna.

– Csak az igazat mondhatom.

Elizabeth maga elé nézett, miközben a keze fejét nyalogatva, mintha attól elmúlna a sajtás.

– Jane! Lucas! – kiáltotta már hangosabban. – Kihűl a reggeli.

Jane ugrándozva lépett be a konyhába, és leült. A család már régen lemondott arról, hogy az ebédlőben tálalják a regge-

lit, ilyenkor a konyhában ettek. Télen úgymint mindenki a tűzhely mellett szeretett ülni, és nyáron megszokásból szintén maradt a konyha.

A lány rámosolygott a kishúgára: – Mintha rendezetlen lennél ma reggel, Jane.

– Azért, mert *valaki* kizárt a szobámból este – nézett dühösen Susanra. – Még megfésülködni sem tudtam rendesen.

– Használhattad volna Lizzie keféjét – vágott vissza Susan.

– De én a sajátomat szeretem. Ezüstből van.

Nem valódi ezüstből, gondolta keserűen Elizabeth, különben már eladtam volna.

– Ugyanolyan a másik is – mondta Susan.

Elizabeth vetett véget a kiabálásnak. – Lucas!

– Van tej? – kérdezte Jane.

– Attól tartok, nincs, drágám – felelte Elizabeth, és egy tojást csúsztatott a tányérra. – Csak a teához maradt egy kevés.

Susan egy darab kenyeret rakott Jane tányéjára, és odafordult a nővérehez: – Ami a második szabályt illeti...

– Ne *most* – sziszegte Elizabeth, és jelentőségteljesen nézett Jane-re, aki szerencséire nem figyelt a nővéreire, hanem a kenyeret turkálta.

– Nincs pirítósom – közölte.

Elizabeth-nek nem volt ideje leszidni Susant, amiért nem csinált pirítóst, mert Lucas lépett be.

– Jó reggelt! – köszönt vidáman.

– De jó kedved van – szölt Elizabeth, megborzolta a kishúgóját, majd adott neki reggelit.

– Mert ma horgászni megyünk Tommy Fairmounttal meg a papájával – mondta Lucas, bekapta majdnem az egész tojást, és hozzátette. – Ma jól fogunk vacsorázni.

– Ez nagyszerű, édesem. – Elizabeth a konyhaszekrényen álló órára nézett. – Mennem kell. Ne felejtsetek el a konyhát rendbe tenni!

– Majd én felügyelem – közölte bólintva Lucas.

– Nem, te is segítsz.

– Na, jó, azt is – morgott Lucas. – Kaphatok még egy tojást? Elizabeth gyomra korgott. – Nincs több.

Jane gyanakodva nézett rá. – Lizzie, te egyet sem ettél.

– Én majd Lady Danburynél reggelizem – füllentett Elizabeth.

– Tessék, itt az enyém – tolta oda a tányérját Jane a kevés maradékkal, két falat tojás és egy darab kenyér.

– Fejezd csak be, Janie. Ígérem, hogy eszem majd a ladynél.

– Nagyon nagy halat kell majd fognom – súgta oda Lucas Jane-nek.

Ez volt a végső döfés. Elizabeth eddig ellenállt a férjfogási akciónak, már a puszta gondolatára is anyagiasnak érezte magát. De most ennek vége. Miféle élet az, hogy egy nyolcéves kislány, ha horgászni megy, nem szórakozásból teszi, hanem aggódik, hogy a nővérei éheznek.

Elizabeth kihúzta magát, és elindult kifelé. – Susan – szólt oda élesen –, szeretnék mondani valamit.

Jane és Lucas összenézett. – Majd most megkapja, amiért elfelejtett pirítóst csinálni – súgta Jane.

– Nyers pirítós – szólt a fejét csóválva Lucas. – Természetellenes.

Honnan szed vajon ilyeneket, gondolta Elizabeth kifelé menet.

Amikor már hallótávolságon kívül voltak, így szólt Susanhoz. – Először is, erről a *férjfogásról* egy szót se a gyerekek előtt.

– Akkor megfogadod Mrs. Seeton tanácsait?

– Nincs más választásom – mondta halkán Elizabeth.

– Csak mondd el azokat a szabályokat!

